

ΑΝΤΡΟ ΦΩΤΙΖΟΜΕΝΟ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ ΑΛΔΕΒΑΡΑΝ

Το μεγαλείο του ουρανού στερεώματος κατά την νύχτα είναι θαυμαστό! Οι συνδυασμοί των άστρων και τα σχήματά τους ανέκαθεν ήταν αντικείμενο μελέτης και κατανόησης για τον άνθρωπο.

Λόγω των θέσεων που είχαν, ο άνθρωπος κατανόησε, με την πάροδο του χρόνου και με την συνεχή μελέτη των άστρων, ότι είχαν την ικανότητα να τον οδηγήσουν στην ανακάλυψη των άγνωστων ξηρών του πλανήτη που ζούσε.

Ένα από τα άστρα που έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην ζωή του ανθρώπου είναι και το άστρο που θα αναλύσουμε σήμερα.

Αλδεβαράν, λέξη αραβικής προελεύσεως που σημαίνει ακόλουθος. Οι Άραβες ονόμασαν έτσι το αστέρι που φαινόταν ότι ακολουθεί την πορεία των Υάδων.



Η θέση του άστρου είναι στο δεξί μάτι του αστερισμού του Ταύρου, στους ώμους του οποίου βρίσκονται οι Πλειάδες.

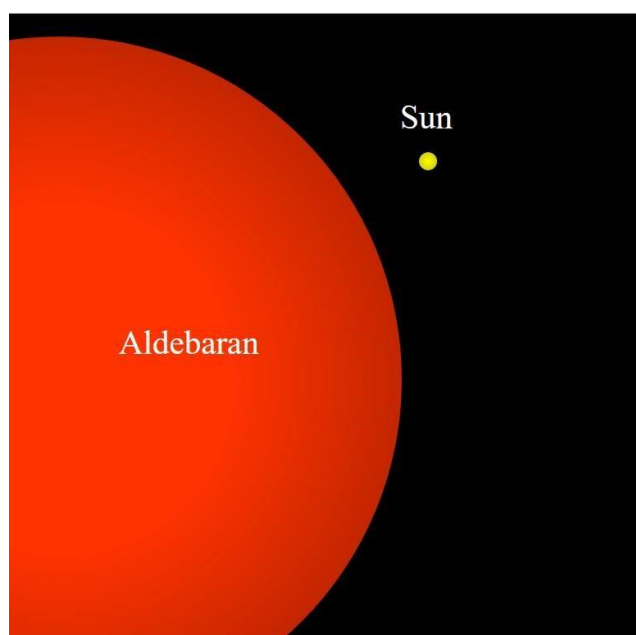


Ο Αλδεβαράν αντιπροσωπεύει τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, αστέρας φρουρός της ανατολικής πλευράς του ουρανού, με αντίποδα του στην δυτική πλευρά το άστρο Αντάρης.

Οι Πέρσες αστρονόμοι, οι οποίοι είχαν επηρεαστεί από τους Αιγυπτίους αστρονόμους, είχαν τον Αλδεβαράν μαζί με τα άστρα Φομαλχώτ, Ρέγκουλος και Αντάρης, ως φρουρούς του ουρανού, ονομάζοντας αυτήν την τετράδα των άστρων «βασιλικά άστρα». Πίστευαν ότι ο ουρανός είναι χωρισμένος σε 4 τεταρτημόρια, όπου κάθε τεταρτημόριο είχε τον δικό του φρουρό. Οι φρουροί κατείχαν αμφοτέρως τις δυνάμεις του καλού και του κακού και οι Πέρσες αστρονόμοι αναζητούσαν σε αυτά τα άστρα οδηγό για τον υπολογισμό των ηλιακών και σεληνιακών κύκλων, καθώς και για προβλέψεις.



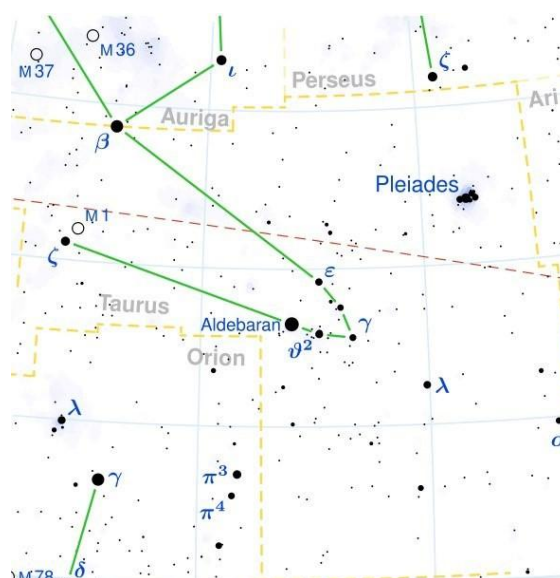
Ο Αλδεβαραν απέχει 65 έτη φωτός από τον δικό μας ήλιο και έχει θερμοκρασία 3900 βαθμούς Κέλβιν. Δηλαδή είναι πιο κρύος από τον ήλιο μας, είναι 44 φορές μεγαλύτερος και είναι 400 φορές πιο φωτεινός. Ο ήλιος μας, είναι πιο κοντά στην γη, επομένως βλέπουμε αυτόν και όχι τον Αλδεβαραν.



Οι πρώτοι τέκτονες είχαν τον αστρονομικό χάρτη ως εργαλείο, διότι αρκετοί από αυτούς ήταν παράλληλα και θαλασσοπόροι, ή εξαρτιόνταν οικονομικώς από την θαλασσοπορία των κρατών που ανήκαν. Μην ξεχνάμε ότι ο τεκτονισμός θεσπίστηκε στην Αγγλία μια χώρα καθαρά ποντοπόρα, όπου η ναυσιπλοΐα γινόταν κυρίως βραδινές ώρες -και όχι πρωινές όπως βλέπουμε στις ταινίες- ακριβώς γιατί οι κινήσεις των πλοίων γίνονταν βάσει αστερισμών και όχι βάσει χαρτών που έδειχναν αχαρτογράφητες ξηρές, άρα και ανώνυμες.

Αλδεβαραν, ο φαινομενικός ακόλουθος των Υάδων, οι οποίες Υάδες μεταξύ τους σχηματίζουν γωνία σχήματος V, που μετρήθηκε και είναι 33 μοίρες!

Είναι ο λόγος για τον οποίο το σκωτικό σύστημα τεκτονισμού τον αγάπησε και τον συμπεριέλαβε μαζί με τις Υάδες στους συμβολισμούς του. Και είναι η πρώτη φορά, που στον φιλοσοφικό τεκτονισμό γίνεται λόγος για τον αριθμό 33.



Ο τεκτονισμός, ως θεματοφύλακας όλων των αναζητήσεων του ανθρώπου, όπως πχ. μεταφυσικών, καμπαλιστικών κτλ., διέσωσε και τις αλχημιστικές μελέτες, οι οποίες βασικό σκοπό είχαν την προσπάθεια των ανθρώπων, για να καταφέρουν το πρώτο έργο του Θεού. Να γεννηθεί Φως!

Οι αλχημιστές, είχαν τον Αλδεβαράν ως πύλη για μια άλλη διάσταση, οι δε παλαιοί τέκτονες, ονόμαζαν τον Αλδεβαράν «το χέρι», πιθανόν ως σύνδεση του «χεριού των φιλοσόφων», με τον σκοπό των αλχημιστών.



Τα δάχτυλα στο χέρι των φιλοσόφων εκπροσωπούν και ένα συγκεκριμένο φως. Ο αντίχειρας φέρει το στέμμα του Απολύτου φωτός, αγνώστου, του οποίου ακόμα δεν έχει αποκαλυφθεί ο σκοπός του.

Ο δείκτης φέρει το παγκόσμιο φως, που αποκαλύπτει τις κοσμικές και ουράνιες πραγματικότητες.

Ο μέσος δηλοί τον ήλιο, «το φως του κόσμου», τον μέγα δημιουργό, μέσα από τον οποίον μπορεί να μάθει ο άνθρωπος για όλα τα όντα σε μορφή και αριθμούς. Ο παράμεσος φέρει τον φανόν, που εκπροσωπεί την ανθρώπινη γνώση, η οποία με την σπίθα της Παγκόσμιας Φωτιάς, έχει φυλακισθεί μέσα σε ένα κουτί φτιαγμένο από ανθρώπινα χέρια. Είναι το φως αυτών που θα «βουτήξουν» στον κάτω κόσμο και με την βοήθεια αυτών που θα ακολουθήσουν, θα οδοιπορήσουν στο δρόμο της Αληθείας.

Ο μικρός δάκτυλος με σύμβολο το κλειδί, εκπροσωπεί τα ίδια τα μυστήρια, τα οποία χωρίς την βοήθεια του ανθρώπου δεν μπορούν να ανοίξουν τα πολυάριθμα διαμερίσματά τους.

Τέλος η παλάμη, με σύμβολο το ψάρι που κολυμπά στην καιόμενη θάλασσα, όπου ψάρι είναι ο Ερμής ο Τρισμέγιστος και η καιόμενη θάλασσα εκπροσωπεί το θειάφι. Η παλάμη, εκπροσωπεί την ιεροτελεστία προετοιμασίας μετατροπής όλων των μετάλλων σε χρυσό και την αποκάλυψη των αρετών.

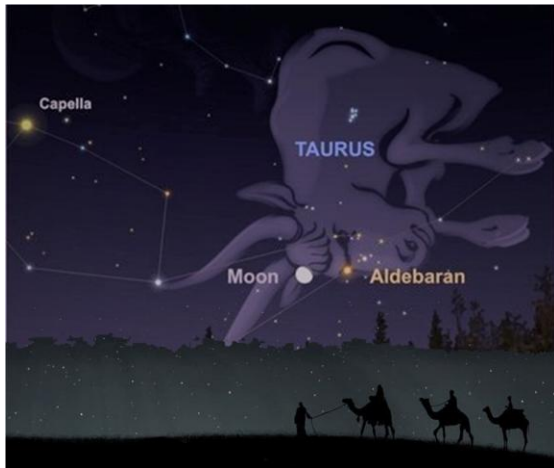
Πιθανολογούμε λοιπόν ότι ακριβώς επειδή ο Αλδεβαράν διαχέει άπλετο φως, έδωσαν οι παλαιοί Τέκτονες στο άστρο αυτή την τιμητική ονομασία, προκειμένου ως «ΧΕΡΙ» να οδηγήσει τον τέκτονα στον δρόμο για την εκπλήρωση του Μεγάλου Έργου.

Άστρο βασιλικό στον Ινδουισμό, τον ονομάζουν Ροχίνι, που σημαίνει «ο κόκκινος». Συμβολίζει πεπρωμένο, φτώχεια και πλούτη, το φεγγάρι δε του Οκτωβρίου ονομάζεται από τους ινδουιστές Queetoyaaο, δηλαδή «στο μονοπάτι του Αλδεβαράν».

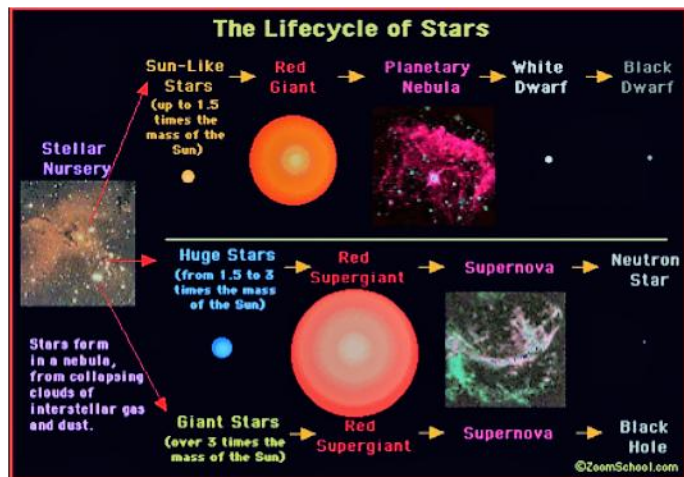
Στην Ελλάδα ο Αλδεβαράν είναι γνωστός στην καθομιλουμένη ως «Λαμπαδιάς».

Ο Αλμπερτ Πάγκ στο Βιβλίο του *Δόγμα και Ηθική* αναφέρεται στον Αλδεβαράν χαρακτηρίζοντάς τον «ηγέτη του στερεώματος, που με την πορεία του αναδεικνύει γιατί είναι ηγέτης».

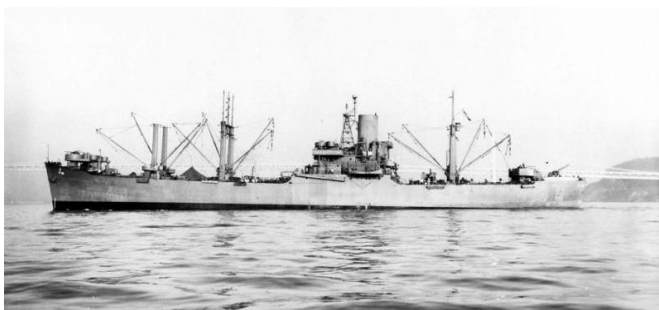
Το άστρο της Βηθλεέμ, αυτό που οδήγησε τους μάγους, που κατά απόψεις ήταν αστρονόμοι, εκτιμάται ότι είναι ο Αλδεβαράν.



Ο Αλδεβαράν έχει παρατηρηθεί ότι κάποτε, σε κάποιες εκατοντάδες χρόνια από τώρα, θα σβήσει σαν αστέρας και έτσι εξηγείται το ερυθρό χρώμα του. Έχει μετατραπεί σε ερυθρό γίγαντα, όπου οι πυρηνικές αντιδράσεις στο εσωτερικό του, βασίζονται πλέον στη σύντηξη του ηλίου σε άνθρακα.



Αυτό το άστρο ανά τους αιώνες έκανε μεγάλη εντύπωση στον άνθρωπο, όπως είδαμε σε πολλούς πολιτισμούς. Η εντύπωση που προξενεί φτάνει και στις μέρες μας με ποικίλες αναφορές όπως πολεμικό πλοίο των ΗΠΑ USS *Aldebaran* (AF-10), Ιταλικό αντιτορπιλικό *Aldebaran* (F 590), έως και αντικείμενο για ανάπτυξη θεωρίας που αγγίζει την συνομωσία, με κύριο εκφραστή τον Γερμανό Γιαν βαν Χέσλινγκ κατά τα μέσα της δεκαετίας του 1990. Ο Χέσλινγκ υποστηρίζει ότι η προσπάθεια του Γ' Ράιχ να επιβάλει στον πλανήτη την κυριαρχία του, προκειμένου να συμβάλει στην έλευση του νέου «Άριου ανθρώπου», αποτελούσε στην πραγματικότητα ένα ευρύτερο σχέδιο των προηγμένων εξωγήινων του Αλδεβαράν, για τη διάσωση του πλανήτη Γη από τις «κατώτερες, αναμεμιγμένες φυλές».



Στον τεκτονισμό, ο Αλδεβαράν ενσαρκώνεται σε πτωχό βοσκό εκ της ορεινής περιοχής. Πτωχός, ήτοι ταπεινός και όχι μεγαλοπρεπής όπως οι άνθρωποι τον θεωρούν – δικαίως κατά μια άποψη- σε σχεδόν όλους τους πολιτισμούς, όπως αναφέραμε παραπάνω. Ταπεινός αντικρίζοντας τον Σολομώντα, που η σοφία του πνεύματός του δύναται να υπερκαλύψει το φως του Αλδεβαράν. Έρχεται από την ορεινή περιοχή από ψηλά, κατεβαίνει από τον ουρανό βλέποντας την τιμωρία του εγκλήματος που οσονούπω λαμβάνει χώρα και προσφέρεται, να υποδείξει τον δρόμο στους Διδασκάλους προς το άντρο όπου κρύβονται οι δολοφόνοι του υπέρτατου διδασκάλου Χιράμ.

Το άστρο αυτό, όπως προαναφέραμε, υποδεικνυε την πορεία των ανθρώπων στο άγνωστο, τότε ως αστέρας της Βηθλεέμ οδηγός για τους μάγους προς τον νεογέννητο Ιησού και τότε ως οδηγός για τον άνθρωπο που είχε πάντα την επιθυμία να γνωρίσει νέες ξηρές, στον άνθρωπο που ήθελε να δει αν τελειώνει και που τελειώνει ο ορίζοντας.

Ο ξένος, δηλαδή ο βοσκός, ξένος προς όλους όσοι αναζητούν τους δολοφόνους του Χιράμ, λέγει στον Σολομώντα, ότι θυμάται επακριβώς την τοποθεσία του άντρου. Άντρο, κοιλότητα σε βράχο, που σύμφωνα με τον τεκτονισμό, συμβολίζει το ανθρώπινο πνεύμα, όπου έχουν παρεισφρήσει μέσα του οι τρεις δολοφόνοι του Χιράμ, αυτοί που δολοφόνησαν το ανθρώπινο πνεύμα που τείνει αδιάκοπα προς την αλήθεια.

Ο δρόμος δύσβατος ακόμα και για τον οδηγό. Εμπόδια πολλά. Από τους Διδασκάλους που έστειλε ο Σολομών, μόνον τρεις φτάνουν στην είσοδο του άντρου, όπου διαπιστώνουν ότι οι δύο εκ των τριών δολοφόνων είχαν διαφύγει εγκαταλείποντας μόνο του τον Αβιράμ, που εκπροσωπεί την άγνοια και την φιλαρχία, πρωταίτιος και υποκινητής δολοφόνος του διδασκάλου Χιράμ . Εις εκ των διδασκάλων ο Ιωχαβέν, όνομα που σημαίνει αποφασιστικότητα, αφοσίωση στον στόχο, αγάπη για την τάξη και την δημιουργία αλλά και παρόρμηση, είναι αυτός που πρώτος κατεβαίνει την ελικοειδή είσοδο του άντρου, βρίσκει τον πρωταίτιο και υποκινητή της δολοφονίας του Χιράμ και μετά από αγώνα καταφέρνει να τον σκοτώσει..

Άγνοια και Φιλαρχία, οι ενσαρκωμένοι δολοφόνοι στο πρόσωπο του Αβιράμ, που σκοτώθηκαν εκείνη την ημέρα μετά από πολύ αγώνα του Ιωχαβέν εντός του ανθρωπίνου πνεύματος, που οδεύει στην αλήθεια. Αυτός ο αγώνας είναι αέναος, γίνεται συνέχεια, κάθε μέρα. Το ανθρώπινο πνεύμα είναι αθάνατο, αλλά αθάνατες είναι και η φιλαρχία και η άγνοια. Είναι στην ζωή μας δυστυχώς καθημερινά σε διάφορες μορφές. Η ορθή οδός που διδασκόμαστε στον τεκτονισμό, είναι μεταξύ μαύρου και άσπρου τετραγωνιδίου του ιερού δαπέδου. Δεν τα γνωρίζουμε όλα, όπως και κάποια τα γνωρίζουμε όπως επίσης και κάποια άλλα τα μαθαίνουμε.

Η σωκρατική σχολή του «εν οίδα ότι ουδέν οίδα» για παράδειγμα, δεν έχει σκοπό την ανάδειξη της άγνοιας, αλλά την ανάδειξη ότι το εκάστοτε αντικείμενο δύναται να έχει άνω της μιας ερμηνείας και αυτό που θεωρεί η ανθρωπότητα ως ερμηνεία μιας ιδέας, ενδεχομένως να έχει και άλλες πτυχές, που είτε δεν έχει εμβαθύνει ο άνθρωπος στην κατανόηση της, είτε τα φαινόμενα είναι σε εξέλιξη και η πλήρης κατανόηση αναμένεται, ίσως όχι στο εγγύς μέλλον.

Η φράση του Τόμας Γκρέη «η άγνοια είναι ευτυχία» ίσως παρερμηνεύεται, γιατί είναι πιο εύκολο να δηλώνει ο άνθρωπος άγνοια και να διαφεύγει από την ενασχόληση και την εμβάθυνση εννοιών.

Γραμμένη για να αποθεώσει την ανεμελιά των παιδιών, που ακόμα δεν γνωρίζουν τις δυσκολίες και την πολυπλοκότητα της ζωής των ενηλίκων, η φράση εκφράζει σήμερα μία τάση, που θέλει τους πολίτες να κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά τους στη γνώση και την πληροφόρηση, ώστε να προστατεύουν τους εαυτούς τους από κάθε δυσάρεστη

αντήρηση των γεγονότων, ή απλώς για να μην χρειάζεται να παίρνουν θέση σε οτιδήποτε συμβαίνει στο σπίτι, στην κοινωνία, στη χώρα, ή σε ολόκληρο τον κόσμο όπου ζουν. Η άγνοια δημιουργεί μια πλαστή πραγματικότητα και με τη σειρά της δίνει τη θέση της στον φόβο, τον οποίο ακολουθεί η προκατάληψη.

Η άγνοια είναι ασθένεια πνεύματος και ψυχής, αλλά όπως όλες οι ασθένειες έχει και αυτή ένα αδύνατο σημείο. Την παραδοχή της ύπαρξής της! Εφόσον ο άνθρωπος παραδεχτεί την ύπαρξή της και αναρωτηθεί, αν δημιουργήσει ερώτηση, αυτή η ερώτηση χρήζει απάντησης.

Φιλαρχία ορίζεται, ως ακατανίκητη έλξη και τάση προς εξουσία. Είναι, μια εσωτερική παθολογική κατάσταση λατρείας του «άρχειν». Ο άνθρωπος που τον χαρακτηρίζει η φιλαρχία, θέλει ν' αποκτήσει εξουσία, για να πείσει τον εαυτό του από τη μια μεριά, πως είναι κάποιος σημαντικός και τους γύρω του από την άλλη, ότι δεν πρέπει να τον βλέπουν σαν απλό άνθρωπο, αλλά ως κάτι το εξαιρετικό.

Η επιδίωξη της εξουσίας γεννήθηκε από τον φόβο. Εκείνος που δεν φοβάται τους ανθρώπους, δεν νιώθει την ανάγκη να τους εξουσιάζει!

«Αδύνατο να μάθεις τα φρονήματα, τη σκέψη, την ψυχή του κάθε ανθρώπου, προτού πάρει στα χέρια του εξουσία», έλεγε στην *Αντιγόνη* ο Σοφοκλής, αναδεικνύοντας την κρησάρα από την οποία μπορούμε να φιλτράρουμε το ψυχικό βάθος του κάθε ανθρώπου.

Ο εκ των θεμελιωτών της δημοκρατίας στις ΗΠΑ, Αβράμ Λίνκολν πίστευε πως: «Οι περισσότεροι άνθρωποι τα βγάζουν πέρα με τις αντιξοότητες, αλλά για να δοκιμαστεί ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου, πρέπει να του δοθεί εξουσία».

Η φιλαρχία οδηγεί τον πάσχοντα σε μια αναζήτηση υποταγής των ανθρώπων στο δικό του θέλημα. Βεβαίως, η φιλαρχία δεν εκφράζεται πάντα με την ανάγκη του διατάζει τους άλλους. Μπορεί να εκφράζεται και ως αδιαφορία, περιφρόνηση, έλλειψη σεβασμού, ενδιαφέροντος, φροντίδας για τους ανθρώπους μας, ή τον αδύναμο συνάνθρωπο.

Η ακόρεστη δίψα του για εξουσία και δύναμη εξωθεί συχνά τον άνθρωπο, να παραβιάζει τη συνείδησή του. Να ελίσσεται και να κολακεύει. Να διαβάλλει και να συκοφαντεί. Άρα το αρχαίο ρητό «άρχειν σεαυτόν», θα μπορούσε να είναι μια θεραπεία της φιλαρχίας, μέσω της κατανόησης του ίδιου του ανθρώπου του πόθεν έρχεται και που οδεύει. Την υπηρεσία προς τον συνάνθρωπο, να γίνεται πράξη από όλους προς όλους, ακολουθώντας το «Φιλοφρονήσασθαι αλλήλους», δηλαδή να αγαπάτε αλλήλους (ο ένας τον άλλον), που διαβάζουμε στην *Κύρου Ανάβαση* του Ξενοφώντος.

Δύσβατος η πορεία του ανθρώπου στον δρόμο της αρετής. Εμπόδια πολλά, αλλά η αμοιβή της αυτοβελτίωσης και του παραδείγματος για μίμηση, ίσως κάνει τον άνθρωπο να αναζητεί και να βρίσκει άστρα σαν τον Αλδεβαράν να τον οδηγούν και να τον βοηθούν στην οδοιπορία του για την επίτευξη της τελειοποίησής του, ως ον.

